

rosa mystica

ČASOPIS PRO DUCHOVNÍ ŽIVOT

Ročník XXX., číslo 9.

září 2024

Obsah: B.Pasternak Podzim, R.Sarah Mystika mládí, O.Březina Vteřiny, Diktatura hluku..., Magické půlnoci, Znetvoření vesmíru. Přípravenost.... Mystika stáří. Brněnská akademie duchovního života ctih.Patrika Kuželý OP

PODZIM

POHÁDKA,
VŠE OTEVŘENO KE KONTROLE.
MÝTINY LESNÍCH CEST,
POHLED DO JEZER

JAKO NA UMĚLECKÉ VÝSTAVĚ:
HALY, HALY, HALY, HALY
JILM, JASAN, OSIKA
BEZPRECEDENTNÍ VE ZLACENÍ.

LIPOVÁ OBRUČ ZLATÁ -
JAKO KORUNA NA NOVOMANŽELE.
BŘEZOVÁ TVÁŘ POD ZÁVOJEM
SVATEBNÍ A TRANSPARENTNÍ.

PODZIM
POD LISTÍM V PŘÍKODECH, JÁMÁCH.
VE ŽLUTÝCH JAVORECH KŘÍDLA,
JAKOBY VE ZLACENÝCH RÁMECH

KDE JSOU STROMY V ZÁŘÍ
ZA ÚSVITU STOVÍ VE DVOJICÍCH,
A ZÁPAD SLUNCE NA JEJICH KŮŘE
ZANECHÁVÁ JANTAROVOU STOPU.

KDE NEMŮŽEŠ VKROČIT DO ROKLE,
ABY VŠICHNI NEVĚDĚLI:
TAK ZURĪVÝ, ŽE ANI KROK
LIST STROMU POD NOHAMA.

KDE ZNÍ NA KONCI ULÍČEK
OZVĚNY NA STRMÉM SVAHU
A LEPIDLO NA TŘEŠEŇ
ZAMRZNE VE FORMĚ SRAŽENINY.

PODZIM. STAROVĚKÝ KOUT
STARÉ KNIHY, OBLEČENÍ, ZBRANĚ,
KDE JE KATALOG POKLADŮ
PROCHÁZÍ CHLADEM.

Boris Pasternak

+++

MYSTIKA MLÁDÍ

Někomu se zdá, že Církev a vykoupené lidstvo prochází krizí víry, ale skutečnost je jiná. Krizí víry prochází každý mladý člověk, protože s každým dalším člověkem probíhá vnitřně proces mládí a dalšího růstu víry. A to není možné bez nějakých zkoušek. Nejde to bez krizí víry. Ovšem také zvenčí probíhá zápas falešného vládce světa s Bohem o duši každého mladého člověka.

Když tedy o současnou krizi víry, dovoluji malé přirovnání. Myslím, že postoj moderního světa se podobá zbabělosti svatého Petra před utrpením Pána Ježíše, kterou popisuje evangelium. Ježíš byl právě zatčen. Petr, který ho zpovzdálí sledoval, vstoupil do dvora veleknězova domu, bezpochyby hluboce otřesen. *„Petr byl dole na dvoře a přišla tam také jedna z veleknězových služek. Když uviděla Petra, jak se ohřívá, podívala se na něj a řekla: „Ty jsi také byl s tím nazaretským Ježíšem! Ale on to zapřel: „Nevím ani nerozumím, co povídáš. I Pak šel ven k prostranství u brány. A kohout zakokrhal. Ta služka tam Petra uviděla a hned zase začala říkat lidem, kteří tam stáli: „To je jeden z nich. I Ale on opět zapíral. Za chvíli zase řekli Petrovi ti, kteří tam stáli: „Opravdu, patříš k nim, vždyť jsi přece Galilejec! On se však začal zaklínat a zapřísahat: „Neznám toho člověka, o kterém mluvíte!“ (Mk 14,66-71).*

Moderní svět zapřel Krista jako Petr. Současný člověk se Boha bojí, bojí se stát jeho učedníkem. Řekl: „Boha nechci znát.“ Obával se pohledu druhých. Ptali se ho, jestli zná Krista, a on odpověděl: „Neznám toho člověka.“ Styděl se za sebe, ale zapřísahal se: „Bůh? Nevím, kdo to je!“ Chtěli jsme zářit v očích světa, a proto jsme třikrát zapřeli svého Boha. Tvrdili jsme: nejsem si jist jím, evangelií, dogmaty, křesťanskou morálkou. Styděli jsme se za světce a mučedníky, červenali jsme se nad Bohem, jeho Církví a její liturgií, třáslí jsme se před světem ajeho služebníky. Když Petr zapřel, Pán Ježíš na něj pohlédl. Kolik lásky a milosrdenství, ale i výčitek a spravedlnosti bylo v tom pohledu! Petr se hořce rozplakal. Uměl však prosit o odpuštění.

Dokážeme Kristu pohlédnout do očí? Jsem přesvědčen, že moderní svět odvrací zrak: má strach. Nechce vidět svůj obraz odrážející se v Ježíšově laskavém pohledu. Zavírá se. Avšak jestliže ten pohled odmítne, skončí jako Jidáš v beznaději. To je smyslem současné krize víry. Nechceme hledět na toho, kterého jsme ukřižovali, a tak spějeme k sebevraždě. Tato kniha je apelem na moderní svět, aby Bohu pohlédl do očí a konečně se mohl rozplakat.

Jak se dá vymezit víra? Co znamená věřit?

To jsou otázky, které by nás měly neustále pronásledovat. Musíme se ptát po smyslu své víry, abychom nežili na periférii sebe samých, povrchně, v rutíně nebo lhůstivosti. Existují žité skutečnosti, které je těžké definovat, například láska nebo zkušenost niterné intimity s Bohem. Uchvacují celou existenci a zmocňují její, převrací ji a vnitřně proměňují. Chceme-li se pokusit vykoktat něco o víře, řekl bych, že víra je naprostá a absolutní důvěra člověka vůči Bohu,

s nímž se osobně setkal. Někteří lidé se prohlašují za nevěřící, ateisty nebo agnostiky. Lidský duch podle nich nemůže vůbec nic vědět o vnitřní podstatě, původu a určení věcí. Takoví lidé jsou hluboce nešťastní. Podobají se velikým řekám, které nemají prameny, jež by je živily. Jsou podobní stromům nelítostně odřatým od kořenů a odsouzeným k zániku. Dříve nebo později uschnou a zahynou. Ti, kdo nemají víru, jsou jakoby lidmi bez otce a matky, kteří by je zplodili a pomáhali jim vnímat tajemství života. Vždyť víra je skutečnou matkou. V Aktech mučedníků se římský prefekt Rusticus táže křesťana Hieraxe: „Kdo jsou tvoji rodiče?“ On odpovídá: „Naším skutečným otcem je Kristus a matkou víra v něj.“ Nevěřit v Boha a být tak zbaven matky je velké neštěstí.

Naštěstí je mnoho mužů a žen, kteří se prohlašují za věřící. Četní lidé přikládají víře v nějakou transcendentní skutečnost velkou důležitost. Někteří mají bohy, kteří se často prezentují v podobě více či méně zosobněných mocností ovládajících lidi. Vyvolávají hrůzu a bázeň, strach a úzkost. Odtud pochází pokušení magie a modloslužby. Člověk si představuje, že tito bohové žádají krvavé oběti, jež přilákají jejich přízeň nebo smíří jejich hněv.

Jeden muž v historii lidstva, Abrahám, dokázal provést naprostý obrat, protože objevil víru jako zásadně osobní vztah s jediným Bohem. Tento vztah začal bezvýhradnou důvěrou v Boží slovo. Abraham uslyšel slovo a výzvu a okamžitě uposlechnul. Bůh po něm autoritativně a radikálně žádal, aby opustil svou zemi, rodiště a dům svého otce a odešel „do země, kterou ti ukážu“ (Gn 12,1).

Víra je tedy „ano“ Bohu. Od člověka vyžaduje, aby opustil své bůžky, svou kulturu, všechny lidské jistoty a bohatství a vstoupil do země, kultury a dědictví Božího. Víra spočívá v tom, že se necháme vést Bohem. Stává se naším jediným bohatstvím, naší přítomností i budoucností, naší silou, oporou, jistotou, naší neotřesitelnou skálou, o níž se můžeme opřít. Víru žijeme, když dům svého života budujeme na skále, již je Bůh (Mt 7,24). Proto může Hospodin říci člověku: „*Nebudete-li stáli ve víře, neobstojíte!*“ (Iz 7,9).

Abraháмова víra se vyvíjí, zapouští kořeny a sílí v interpersonálním spojení utvořeném z nezničitelných pout s jeho Bohem. Víra implikuje a vyžaduje věrnost tou se projevuje a vyjadřuje nepomíjející závazek lnout jediné k Bohu. Věrnost je především věrností Boha, který vždy dodržuje svá zaslíbení a nikdy neopouští ty, kdo ho hledají (Ž 9,11): „*Uzavřu s nimi smlouvu věčnou, že už jim nepřestanu prokazovat dobro. Do jejich srdcí dám bázeň přede mnou, aby ode mne neodstupovali!*“ (Jr 32,40; Iz 61,8; Iz 55,3).

Víra je nakažlivá. Pokud tomu tak není, znamená to, že zeslábla. Je jako slunce: plane, osvětluje, ozařuje a zahřívá všechno, co kolem ní obíhá. Silou své víry Abrahám přivedl celou svou rodinu a své potomky k osobnímu vztahu s Bohem. Jistě, víra je hluboce osobní úkon, ale také je třeba ji vyznávat v rodině, v Církvi, v církevním společenství. Moje víra je vírou Církve. Proto Bůh sám

sebe nazývá Bohem Abrahámovým, Izákovým a Jákobovým (Ex 3,6), Bohem praotců izraelského lidu.

Víra roste intenzivním životem modlitby a kontemplativním tichem. Živí se a upevňuje každodenním setkáváním s Bohem v postoji adorace a tiché kontemplance. Vyznáváme ji v krédu, slavíme v liturgii, žijeme praktikováním příkázání. Dosahuje růstu vnitřním životem, životem v adoraci a modlitbě. Žije z bohoslužby, katolické nauky a celé tradice Církve. Jejimi hlavními zdroji jsou Písmo svaté, církevní Otcové a učitelský úřad Církve.

Je-li pro nás nesnadné a obtížné poznávat Boha a navázat s ním osobní důvěrné vztahy, můžeme ho doopravdy vidět, slyšet, dotýkat se ho, rozjímat o něm prostřednictvím jeho slova a svátostí. Dobré podmínky pro vstup do kontaktu s Bohem si vytváříme upřímnou otevřeností vůči pravdě a kráse stvoření, ale i schopností vnímat smysl mravního dobra, pozorností k hlasu svědomí, neboť tuto touhu po nekonečném životě nosíme v sobě: „Ptej se krásy země,“ praví svatý Augustin, „ptej se krásy moře, ptej se řídkého vzduchu, který je všude, ptej se krásy oblohy [...], ptej se všech těchto skutečností. Všechny ti odpoví: Hleď, jsme krásné. Jejich krása je jako jejich vyznání. Tyto krásy jsou podřízeny změně. Kdo je stvořil, když ne ten nejkrásnější, který není podřízen žádné změně?“ (Sermo 241,2).

V očích mnoha našich současníků byla víra dostatečným světlem pro dřívější společnosti. Avšak pro moderní dobu, věk vědy a techniky, je světlem klamným, bránícím člověku odvážně pěstovat vědění. Dokonce prý byla brzdou lidské svobody a udržovala člověka v nevědomosti a strachu.

Tomuto soudobému smýšlení dává skvělou odpověď papež František: „*Světlo víry má totiž jedinečnou povahu, neboť dokáže osvěcovat celou lidskou existenci. A protože je to světlo tak mocné, nemůže vycházet z nás samotných, ale musí přicházet z původnějšího zdroje. V posledku musí přicházet od Boha. Víra se rodí v setkání s živým Bohem, který nás volá a zjevuje nám svoji lásku, která nás předchází a na níž můžeme pevně spočinout a stavět život. Přetvoření touto láskou, obdržíme nové oči, zakusíme, že je v ní velký příslib plnosti, a otevře se nám pohled do budoucnosti. Víra, kterou dostáváme od Boha jako nadpřirozený dar, jeví se jako světlo na cestu, světlo, jež orientuje naši cestu v čase.... Chápeme tedy, že víra nepřebývá v temnotě, je světlem v našich temnotách*“ (Lumen fidei, 4). Člověk zbavený světla víry je jako sirotek, neboli, jak jsme zmínili výše, podobá se někomu, kdo nikdy nepoznal otce ani matku. Nemít otce ani matku je smutné a odlidšťující. Pro první křesťany byla víra jakožto setkání s živým Bohem, který se zjevil v Ježíši Kristu, „matkou“, protože je přiváděla ke světlu, plodila v nich božský život, novou zkušenost, zářivou vizi existence, pro niž musí být člověk připraven vydat veřejné svědectví až k prolití krve, až k smrti.

Je však třeba s dostatečnou naléhavostí podtrhnout, že víra je neoddělitelně spjata s obrácením. Je to rozchod se životem v hříchu, s modlami a s každým

„zlatým teletem“, které jsme si sami vyrobili, a návrat k Bohu živému a pravému v setkání, jež nás vyvede z míry a naprosto obrátí. Setkání s Bohem je současně hrozné a upokojující. Věřit znamená odevzdat se Bohu a jeho milosrdné lásce, lásce, která nás vždy přijímá, zahrnuje odpuštěním, povzbuzuje a orientuje v životě a mocně se projevuje ve schopnosti napravit pokřivení našich dějin. Víra spočívá v ochotě nechat se stále znovu proměňovat voláním Boha, který nám stále opakuje: „Navraťte se ke mně celým srdcem, v postu, pláči a nářku. Roztrhněte svá srdce, ne oděv, navraťte se k Hospodinu, svému Bohu, neboť je milostivý a plný slitování“ (JI 2,12-13). Náš návrat k Pánu a nové smlouvě s ním, naše opravdové obrácení skrze odpověď lásky, se však musí uskutečnit pravdivě a hmatatelně, nikoli pouze teoreticky nebo pomocí teologických či kanonických fines. Od lidu Staré smlouvy se příliš nelišíme. Izrael, na nějž za jeho cizoložství a nevěrnost často dopadala Boží ruka, byl přesvědčen, že návrat do Boží milosti a osvobození může najít v ledabylém pokání a bez hlubokých kořenů. Proroci takovéto povrchní, sentimentální pokání bez skutečného rozchodu s hříchem, bez skutečného opuštění stavu hříchu a model, které okupovaly srdce lidí, energicky odmítali. Jedině kajícnost vycházející z největší hloubky srdce může získat Boží odpuštění a slitování. R.Sarah, Den se už nachýlil

+++

VTEŘINY

DÝCHÁNÍM VĚČNA ROSÍŠ MÉ KVĚTY, KDYŽ NIVY MÉ PRAHNOU,
JÍM LÍPY MÉ PŘED OKNY CHVÍ SE A VĚTVEMI ZVONÍ MI SKLEM;
Z MOŘÍ POSLEDNÍ NOCI MÉ NOCI JAK OBLAKY TÁHNOU
TÍŽENÉ TŘESENÍM ZARUDLÝCH HVĚZD A ODVĚKÝM SNEM.
MÉ VTEŘINY TEKOU JAK PROSAKUJÍCÍ KRŮPĚJE TESKNÉHO MŽENÍ
DNEM MÝM DO ZAHRAD MÉ SMRTI, KDE ZRAJE SOUMRAKŮ MYSTICKÝ PLOD;
ŠELESTÍ V DUŠI MÉ JAK RANĚNÝCH LISTŮ KRVAVÉ CHVĚNÍ,
BODAJÍ ZRAKY MÉ REFLEXEM ŽÁPADU V HLADINÁCH NEZNÁMÝCH VOD.
POZDRAVY S DRUHÉHO BŘEHU, JEŽ KE MNĚ VICHRY TAJEMSTVÍ SVÁLY!
SESUTÍ BUDOUCÍCH CEST, JEŽ KŘÍSÍ V HLUBINÁCH ZALKÁNÍ ECHI
ÚDERY TICHEM JAK ZNAMENÍ V NOCI, KDYŽ PŘÍTEL UMÍRÁ V DÁLÍ
A JEHO PŘÍZRAK SE PLÍŽÍ V SÍROVĚ OZÁŘENÝCH SNECHI
ŠKYTNUTÍ NÁRAZU, Z NĚJŽ DRÝŠTÍ ZVONĚNÍ HUDEBNÍCH STROJŮ
NESENÉ RYTMY STALETÝCH HODIN, DUŠE MINULÝCH LET,
ŠUMĚNÍM DÁVNÉHO SMÍCHU, HOŘKOSTÍ ULEHLÝCH BOJŮ,
TOUHOU, JEŽ K ZAPADLÝM BLANKYTŮM LÁSKU MOU OBRACÍ ZPĚTI
KAPKY TĚKAVÝCH OLEJŮ, Z NICHŽ NEZNÁMÁ VŮNĚ SE VZDÝMÁ!
OTRAVNÁ DECHNUTÍ PLYNŮ, STLAČENÝCH V JISKŘÍCÍ SNÍHI!

MŽIKNUTÍ BLESKU, V NĚMŽ DUŠE SMUTEK ZAJETÍ VNÍMÁ
 A NERVOVNĚ CHVÍ SE PŘED SKANUTÍM VLHKOSTI Z KLENUTÍ ŽALÁŘŮ SVÝCH!
 JISKRY VYCHLADLÉ DŘÍV, NEŽ MOHLY V MÉM KRBU SE VZNIÍT
 A RŮŽOVÉ TEPLO S LICHOTNÝM VÝKŘIKEM DECHNOUTI V SAMOTU MOU,
 VTEŘINY PŘÍŠTÍ, JEŽ V ŠERO MÝCH NOCÍ BUDETE DRÁŽDIVĚ SVÍTIT,
 V SNĚNÍ MÉM BOLESTNĚ DOUTNAT A ZA DNE MI HASNOUTI TMOU!
 A NEJBODAVĚJŠÍ ZE VŠECH, VTEŘINY, KTERÝCH JSEM NEMĚL A ČEKAL,
 A NEJSLADŠÍ ZE VŠECH, VTEŘINY, KTERÉ MÍT BUDU A NEBUDU ZNÁT:
 VTEŘINY ROZKOŠE, JICHŽ JSEM SE V UMDLENÉ SNIVOSTI LEKAL,
 VTEŘINY HRŮZY, JICHŽ JSEM SE BOLESTÍ ODVYKL BÁT.

Otokar Březina

+++

DIKTATURA HLUKU A SÍLA TICHA

Kardinál Sarah uvádí, že dnešní západní společnost se už bez diktatury hluku nedokáže obejít. Chlácholí nás iluzí laciné demokracie, třebaže nás zároveň obratným násilím d'ábla, otce lži, zbavuje svobody. Pán Ježíš nám však opakuje: „Když vytrváte v mém slovu, budete opravdu mými učedníky. Poznáte pravdu, a pravda vás osvobodí“ (Jan 8,31-32)...

K nalezení Boha je nutné vyjít z vřavy vlastních zdivočelých vášní. Bůh zůstává tiše přítomen přes všechna vzrušení, obchodní záležitosti, laciné rozkoše. Je v nás jako myšlenka, slovo a přítomnost, jejichž tajné zdroje jsou skryté v Bohu samém, nedostupné lidským zrakům.

Samota je pro naslouchání Božímu tichu nejlepším stavem. Pro toho, kdo chce nalézt ticho, je samota horou, již je třeba zdolat. Když se člověk uchýlí do klášterního osamění, hledá tam především ticho. Nicméně cíl jeho hledání je v něm samém. Tichá Boží přítomnost již přebývá v jeho srdci. Ticho, za nímž se zmateně ženeme, se nachází v našem vlastním srdci a odhaluje nám Boha.

Mocnosti tohoto světa, které se snaží indeformovat moderního člověka, ticho naneštěstí systematicky zahánějí.

Nebojím se tvrdit, že falešní kněží modernity, kteří tichu

vyhlašují jistou formu války, bitvu už prohráli. Tiší můžeme zůstávat i uprostřed největších davů, ohavných vzrušení, uprostřed lomozu a rachocení pekelných strojů vyzývajících k činnosti a výkonnosti a snažících se z nás vyrvat jakýkoli transcendentní rozměr a veškerý vnitřní život.

Podle mnoha mystiků se plodnost ticha a samoty podobá plodnosti slova proneseného při stvoření světa. Jak si vysvětlujete toto velké tajemství?

Slovo není jen zvuk; je to osoba a přítomnost. Bůh je věčné slovo, logos. To tvrdí svatý Jan od Kříže ve svých Výrocích, kde píše: „Jedno slovo pronesl Otec, a to byl jeho Syn, a to stále pronáší ve věčném tichu, a v tichu mu duše má naslouchat.“ Stejný výklad způsobu, jak Bůh zasáhl, aby svůj vyvolený lid vysvobodil z egyptského zajetí, uvádí už kniha Moudrosti. Tento nezapomenutelný skutek se odehrál v noci: „Když totiž všude zavládlo hluboké mlčení a noc ve svém běhu byla v půli cesty, tvé všemohoucí slovo se náhle sneslo [jako nelítostný bojovník] z královského trůnu“ (Mdr 18,14-15). Tento verš později křesťanská liturgická tradice pochopí jako předobraz tichého Vtělení věčného Slova v betlémských jeslích...

Transsubstanciace chleba a vína v Kristovo tělo a krev, nejneslýchanější a nejužasnější proměna, se odehrává za největšího posvátného ticha. Slyšíme kněze pronášet slova proměňování, avšak k zázraku transsubstanciace dochází nepozorovaně jako ke všem nejvelkolepějším Božím dílům. Ticho je zákonem Božích plánů...

Jak správně chápat vnější ticho? „Bůh je přítelem ticha. Stromy, květiny i tráva raší v tichosti. Podívejte se na hvězdy, měsíc a slunce, jak se tiše pohybují,“ řekla poeticky svatá Tereza z Kalkaty v projevu při přebírání Nobelovy ceny za mír v Oslu v roce 1979.

14. Vzácné povaze ticha v každodenním životě lze porozumět skrze výmluvný příběh o Ježíšově návštěvě u Marty a Marie, který vypravuje svatý Lukáš (Lk 10,38-42): „Marto, Marto! Děláš si starosti a znepokojuješ se pro mnoho věcí“ (Lk 10,41). Pán Ježíš nevyčítá Martě její práci v kuchyni bylo třeba připravit občerstvení -, ale její vnitřní nepozornost, která se projevila zlostí vůči sestře. Už od Origena měli někteří vykladači sklon přitvrzovat kontrast mezi oběma ženami natolik, že jednu chápali jako příklad příliš rozptýleného aktivního života a druhou jako příklad života kontemplativního, prožívaného v tichu. Ve skutečnosti se zdá, že Pán Ježíš načrtává obrysy duchovní pedagogiky: máme vždy dbát na to, abychom byli jako Marie, než se začneme chovat jako Marta. Jinak riskujeme zabřednutí do aktivismu a nepokoje, jejichž nepříjemné následky se v evangelním vyprávění jasně vynořují: panika, strach z toho, že budeme muset pracovat sami, vnitřní rozptýlenost, Martina zlost na sestru, pocit, že nás Bůh nechává samotné, aniž by účinně zasáhl. Ježíš proto Martě říká: „Marie si vybrala nejlepší úděl“ (Lk 10,42). Připomíná jí, že je důležité „uklidnit a utišit svou duši“ (Ž 130,2), aby dokázala naslouchat srdci. Kristus Martu jemně vyzývá, aby se zastavila a znovu se vrátila do svého srdce, místa skutečného přijetí a příbytku tiché Boží něhy, od níž ji odvedla halasná činnost. Každé aktivitě má předcházet intenzivní život modlitby, kontemplace, hledání a naslouchání Boží vůli... (R.S.)

+ + +

MAGICKÉ PŮLNOCI

V NAŠICH NOCÍCH STÍNY DRAHÝCH BLOUDILY,
K NAŠIM DUŠÍM BEZE SLOV NÁM ŠEPTALY,
POD JICH KROKY AUREOLY Z KVĚTŮ ZÁŘILY
A DO TUŠENÍ NAŠICH SÁLALY.

TICHO BYLO ÚSMĚVEM A VONNOU PŘEDZVĚSTÍ,
LETEM NESČÍSLNÝCH KŘÍDEL NESENOU,
ZNĚLO ZLAHODNĚLÝM HLASEM DÁVNÝCH BOLESTÍ
A ČISTÝCH POLÍBENÍ PŘÍŠTÍCH OZVĚNOU.

NASLOUČALI JSME MU VZRUŠENÍ A ZMATENÍ,
HLOUBKOU ZÁHADNOU SVÝCH DUŠÍ DOJATI,
A NÁŠ KAŽDÝ DECH BYL PROČITNUTÍM ZE SNĚNÍ
A KAŽDÉ PROČITNUTÍ JEMNOU ZÁVRATÍ.

KDYŽ NEBE VAŠE OKNA OZÁŘÍ...
KDYŽ NEBE VAŠE OKNA OZÁŘÍ A V ŽÁRU MILOSTI
KDYŽ NA VÝSLUNÍ PLODY ZČERVENALY, TRHEJTE A JEZTE,
A SVÁTOU RADOST SLAVNĚ VÍTEJTE, POSELSTVÍ VĚČNOSTI,
A K SLOVŮM JEJÍM ZÁHADNÝM VE JMÉNU BRATŘÍ
ODPOVĚZTE.

JE RADOST JAKO PÍSEŇ ZTRACENÁ ZE ŽITÍ VYŠŠÍHO,
ZPÍVANÁ V OPOJENÍ MYSTICKÉHO VÍNA,
JAK ÚSMĚV NA ZÁŘÍCÍ TVÁŘI SPÍCÍHO,
JÍMŽ NÁHLE PROČTLÝ NA SEN SVŮJ ZAPOMÍNÁ.

BRATRSKÉ ZACHVĚNÍ, JEŽ LETÍ VŠEMI DUŠEMI,
POČETÍ SVĚTA, JENŽ SE V HLOUBCE VĚKŮ TVOŘÍ,
A K NĚMUŽ JARA MINULÁ S KOŘISTÍ SVOJÍ ODPULILA
PRŮPLAVY ŽHOUCÍCH ZÁPADŮ, PŘES ČERNÉ VLNY MOŘÍ;
PŘES ČERNÉ VLNY MOŘÍ,
KDE LOUKY NA DNĚ, ZKVETLÉ HVĚZDAMI, V ČAROVNÉM TICHU HOŘÍ.

CHLAD VANE KONČINAMI ČASU NAŠEHO A PODZIM LASKAVÝ
NÁM DAL UŽ SETBU SLUNCÍ PŘEDVĚKÝCH; TEĎ RŮŽE KVETOU K RÁNU
A DUŠE VOLAJÍ SE V MODRU RADOSTI, JAK PTÁCI ZPĚVAJÍ,
V ŠIK ŘADÍCÍ SE TROJHRANNÝ VE VŮNÍCH OCEÁNŮ.

Otokar Březina

+++

ZNETVOŘENÍ VESMÍRU ANEBŮ POSVĚCOVÁNÍ

V prosinci 2019, kdy byly vytvořeny americké vesmírné síly, to prezident označil za velký okamžik a dodal, že *"ve vesmíru se bude dít spousta věcí. Protože vesmír je nejnovější bojovou doménou"*.

Ministr obrany, dodal: *"Udržení naší nadvlády v této oblasti je nyní úkolem našich vesmírných sil."*

Tato prohlášení jsou považována za oficiální potvrzení toho, že vojenské znetvořování vesmíru začalo.

Čínský vynález chlazeného laseru však oproti stávajícímu masovému zaplňování vesmíru vojenskými a špionážními družicemi, ve kterém měl Západ prvenství, znamená kvalitativní skok východního dobývání vesmíru, protože už i z pozemských čínských základem lze laserem vyřazovat sluneční kolektory nepřátelských vesmírných družic.

Smlouva o kosmickém prostoru z roku 1967 je stále častěji porušována a obcházena - v mnoha bodech se zneužívá její nejasnosti .

Vzhledem k tomu, že je několik styčných bodů ve výzkumu pro občanské a vojenské účely, je toho také využíváno k tomu, aby kroky směřující k vojenskému znetvořování vesmíru nebyly tak jasné.

Přehled možností vedení války ve vesmíru, který v časopise Scientific American zveřejnil Lee Billings, uvádí: *"Vzhledem k tomu, že Čína a Rusko se snaží zpochybnit nadvládu USA ve vesmíru svými vlastními vojenskými vesmírnými programy , hrozí, že tento mocenský boj vyvolá konflikt, který by mohl ochromit vesmírnou infrastrukturu celé planety. A i když by mohl začít ve vesmíru, takový konflikt by mohl snadno rozpoutat válku v plném rozsahu na Zemi."*

Nebezpečí hrozí, pokud se do vesmíru dostanou nebo v něm budou použity jaderné zbraně. To je samozřejmě výslovně zakázáno Smlouvou o kosmickém prostoru, ale riziko tu přesto je.

Dr. Michio Kaku, fyzik, zaznamenal: Kromě toho je stále závažnějším problémem znečištění vesmíru a zejména oběžné dráhy Země. **První stránka** se týká vesmírného odpadu čili smetí. Počet sledovaných úlomků se pohybuje kolem 18 000, ale počet menších úlomků je mnohem vyšší. Počet úlomků delších než 10 cm se odhaduje na přibližně 34 000, úlomků dlouhých 1-10 cm je 900 000 (0,9 milionu), zatímco počet úlomků menších než 1 cm se odhaduje na přibližně 128 milionů.

Druhá stránka znečištění vesmíru souvisí se světelným znečištěním. To se donedávna nestávalo příliš vážným problémem, dokud se rychlost vysílání družic do vesmíru pohybovala ve zvládnutelných mezích, ale s velmi rychlým tempem, které jsme v poslední době zaznamenali, se situace mění a počet družic ve vesmíru, zejména na nižší oběžné dráze Země, se mění. podle současných prognóz se během deseti let pravděpodobně několikanásobně zvýší.

Někteří astronomové uvádějí, že dosavadní způsob astronomie bude ohrožen, protože kvůli nadměrnému světelnému znečištění bude obtížné studovat vesmír a snímky jako dosud.

Je zřejmé, že je velmi naléhavě nutné kontrolovat toto znešvaření vesmíru, ale bohužel je skutečností, že se tyto problémy v poslední době zhoršují.

Čína buduje elektromagnetickou rampu k vypouštění masivních raketoplánů. Měla by odpalovat na oběžnou dráhu pilotované raketoplány o velikosti Boeingu 737 a váze 50 tun.

Na rozdíl od nosných raket plných paliva by většina systému rampy zůstávala na povrchu zemském. Elektromagnetická rampa urychlí raketoplán na nadzvukovou rychlost Mach 1,6 a možná až Mach 5. Když se raketoplán dostane do výšky, zažehne vlastní motory a doletí na oběžnou dráhu.

Zatím postavili 2kilometrovou testovací dráhu v Ta-tchungu, provincie Šan-si na severozápadě Číny. Měla by být umístěna ve vakuovaném tubusu a v tuto chvíli dokáže urychlit objekty na 1000 km/h.

Pokud má rampa urychlit raketoplán s lidskou posádkou na Mach 1,6 a posádka má zůstat na živu, musí to být na dráze o délce nejméně 8 kilometrů. To znamená ohromnou spoustu supravodivých elektromagnetů a největší vakuovaný prostor na světě s ohromující baterií pump pro udržení vakua.

Další věc je potřebná energie. Urychlit raketoplán na Mach 5 si vyžádá 50 GigaJoulů. Plánovaný čínský raketoplán je při tom ještě asi 10krát těžší. Systém, který by tohle měl zvládnout, bude potřebovat jadernou elektrárnu produkující gigajoule za sekundu a úplně nový typ gigantických kondenzátorů, asi tak tisíckrát výkonnější než dnešní nejlepší zkušební gigantické kondenzátory.

Je to proveditelné? Čínský národ je velmi pracovitý, vynalézavý a vytrvalý, jak ukazuje sama čínská zeď nebo terakotová armáda. Není to však žádné lidské mraveniště, jak si představuje Čínu Západ, žijící staletí z otrocké práce a kolonií dříve afrických. Je to celek skloubený z milionů rodin, obětavě pracujících pod elektronickou kontrolou, duchovně skryté živěny tradiční východní církví.

V takovém zbrojařském soupeření velmocí, namířeným do okolního vesmíru, však trpí samotný okolní vesmír, který se tím znetvořuje a zpětně škodí lidstvu. Není pochyb, že každá válka dosud vedla ke zrychlení technického rozvoje lidstva. Jenže samotný technický rozvoj, oddělený od duchovního a mravního rozvoje se dříve nebo později obrací proti člověku i proti Bohu, a posléze se babylónsky rozpadá, jak dokládá nedávný pokus evropské unie. Kdo však spolehlivě sleduje výsledky bezuzdného prosazování nadvlády nějaké velmoci nad ostatním lidstvem a celým světem? Jedině Bůh, a bez Božího zapojení do lidského snažení, se všechno lidské snažení obrací proti člověku. Tak je třeba svěřovat každé lidské dílo do Boží ochrany a ochrany Matky Boží, Královny nadhvězdne, aby vedlo nejen k lidskému a společenskému pokroku, ale také k posvěcení člověka i vesmíru. Posvěcení znamená povznesení na

úroveň vyšší než jen přirozenou, totiž nadpřirozenou. K tomuto posvěcení zůstávají lidské síly omezené a slabé. TB

+++

CHVÁLU VZDEJME, Ó KŘEŠŤANÉ,
NEJSVĚTĚJŠÍ MATCE PÁNĚ,
PĚJME VROUČNĚ NEBES KNĚŽNĚ,
VZÝVEJME JI VŠICHNI NĚŽNĚ.
MARIA, MARIA, DENICE VÍTEZNÁ,
MARIA, MARIA, LILIE LÍBEZNÁ,
ORODUJ ZA NÁS, MATKO, V KAŽDÝ ČAS,
KRÁLOVNO NADHVĚZDNÁ.

+++

PŘIPRAVENOST PRO ŽIVOT V TOTALITĚ

Křesťan musí být stále připraven na život v nejtvrděší totalitě. Nemůže ve

světě očekávat nic jiného než vládu Kristova odpůrce. Musí odložit stranou jakýkoli ohled na svá přirozená lidská práva. Místo dovolávání se svých porušovaných přirozených lidských práv se musí přednostně dovolávat Boží pomoci. Napřed vyhledávejte Boží království a všechno ostatní vám bude přidáno. Jediným soudobým vzorem správného počínání Božího dítěte v totalitním režimu je Robert kardinál Sarah (Bůh nebo nic), který od mládí žil v komunistickém režimu pod tvrdou pěstí diktátora Sekou Toure. Bez ohledu na to, zda je kdo prostým křesťanem nebo jakkoli vyvýšeným v Církvi, zůstává ponořeným do Kristova Kříže a obrací se pouze k němu.

...Pochopil jsem, že revoluce státní (komunistické) strany doslova zničila všechny pilíře země. Zejména školství tonulo v chaosu. Jediné, na čem záleželo, bylo šíření oficiální propagandy inspirované sovětským marxismem-leninismem. Zdravotní střediska a nemocnice prakticky zmizely nebo v nich vládly politováníhodné hygienické podmínky. Ti nejzranitelnější, zejména děti a staří lidé, byli ponecháni napospas osudu ve strašlivém strádání...

Země se skutečně dostala do pekelné spirály a nezdálo se, že by ideologické šílenství Sékou Tourého mohlo něco zastavit. Přes všechna rizika jsem se rozhodl promluvit. Tváří v tvář tak dramatické situaci jsem nemohl mlčet... V jednom veřejném projevu jsem dokonce pronesl tuto větu, kterou mi Sékou Touré nikdy neodpustil: „Moc nakonec zničí toho, kdo není natolik moudrý, aby se o ni podělil!“

... Po několika stovkách hodin modliteb jsem dospěl k závěru, že nic horšího než smrt mě potkat nemůže. Můj život neznamenal nic ve srovnání s donebevolaujícími nespravedlnostmi, děsivou bídou a nevyslovitelnými hrůzami, které jsem denně vídal. Strach vládl i v rodinách, kde se otcové báli, aby jejich děti nepodlehly oportunistu diktatury. Musel jsem se ozvat, i když v sázce byl můj život.

Rozhodl jsem se tedy využít svých promluv v katedrále a oslav 1. ledna, kdy arcibiskup tradičně blahopřál prezidentovi, a vyjádřit své výtky týkající se úpadku země. Bez provokování a s velkou úctou jsem zformuloval několik návrhů, které měly napomoci k tomu, aby lidé mohli žít v méně obtížných podmínkách. Dokonce jsem vyzval režim, aby Guinejcům poskytl více svobody. ...

Snažil jsem se rovněž udělat něco pro mládež. ...

Chtěl jsem, aby měli mladí k dispozici jiný názor, než byl názor revolučních sil. ...

Zamýšlel jsem i pomoc rodinám. Konstatoval jsem, že komunismus na ně má velmi neblahý vliv. Často se lidé i v rámci jedné domácnosti báli toho, co může udělat některý z manželů. Výchova dětí se rodičům doslova vymykala z rukou.

Obecně platí, že opatření revolučních vlád vždy do značné míry nejvíce doléhají na rodinu. Během prvních pěti let v úřadu byly proto všechny moje pastýřské listy věnovány obraně křesťanské rodin...

... nikdy jsem nechyběl na dlouhých oslavách státního svátku nebo na jiné veřejné manifestaci nařízené státostranou...

Jan Pavel II. přicestoval 24. února 1992. Obával jsem se, že ho přijde přivítat málo lidí, protože Guinea je většinou muslimskou zemí. Navzdory mým obavám však svou radost z toho, že mohou uvítat Petrova nástupce, přišli vyjádřit nejen katolíci, ale i mnozí muslimové. ...

Papež korunoval sochu Panny Marie. Potom poklekl a značnou dobu setrval v rozjímání. Hloubka a dlouhé trvání jeho modlitby na shromážděný zástup věřících velmi zapůsobily. Když opět vstal, přistoupil pomalu ke mně a dal mi kolem krku svou vlastní krásnou štolu. Byl jsem tím naprosto vyvedený z míry, protože jsem nechápal důvod jeho gesta, které nebylo předem naplánováno....

V Evropě máme stále dojem, že katolicismus je na pokraji agónie... V Asii různé mystické systémy provokují a podněcují katolicismus, který ztělesňuje modernitu. Dodal bych k tomu, že krása Církve nespočívá v počtu věřících, ale v jejich svatosti.

...Radosti církevních salónů jsou jen falešné pozlátko. František často právem připomíná, že zesvětštění pochází od Satana....

Církev svou podstatou spočívá na Boží lásce a milosrdná láska Církve je především projevem lásky Boží. Skutečná milosrdná láska není ani almužna, ani humanitární solidarita, ani filantropie: je to vyjádření Boha a prodloužení

Kristovy přítomnosti v našem světě. Není to dílčí funkce, ale vnitřní podstata Církve...

Nutí nás k evangelizaci: Církev prostě zjevuje Boží lásku. Nejhlubším kořenem lidského utrpení je často absence Boha. Církev tedy dává Boží lásku všem lidem. Proto křesťan nemůže projevovat milosrdnou lásku jen svým bratřím v Kristu, ale všem lidem bez rozlišování.

...milosrdná láska má hodnotu sama o sobě, jako svědectví o Bohu, které přesahuje její technickou, ekonomickou, politickou nebo sociologickou účinnost. Je součástí poslání Církve, které spočívá v odhalování lásky a něhy Boží, v pomoci při znovuobjevování přítomnosti, soucitu a milosrdné lásky Otcovy uprostřed našeho strádání...

Skutečná úleva, kterou máme přinášet chudým a trpícím, není jen materiální, ale duchovní. Je třeba zjevovat Boží lásku, soucit a blízkost. Bůh je s námi v době zkoušky. Jde s námi po cestě do Emauz, po cestě zklamání, utrpení a malomyslnosti.

Některé katolické organizace se stydí a odmítají svou víru projevovat. Při své charitativní činnosti už nechtějí mluvit o Bohu pod záminkou, že by šlo o přetahování věřících odjinud. Papež František napsal ještě důrazněji v apoštolské exhortaci *Evangelii gaudium*: „*Poněvadž je tato exhortace určena členům katolické církve, chci s bolestí poznamenat, že nejhorší diskriminaci, kterou trpí chudí, je nedostatek duchovní pozornosti. Nezměrná většina chudých se vyznačuje zvláštní otevřeností pro víru. Potřebují Boha a nemůžeme jim nenabízet Jeho přátelství, Jeho požehnání, Jeho slovo, slavení svátostí a cestu růstu a zrání ve víře. Preferenční volba pro chudé se musí projevovat hlavně tím, že především k nim obracíme svou náboženskou pozornost.*“

V roce 1976 byl jmenován profesorem a potom ředitelem malého semináře Jana XXIII. v komunistickém Konakry...

Chtěl jsem velmi rychle obnovit skutečnou disciplínu. Žáci, kteří byli předtím dlouhé měsíce ponecháni sami sobě, bohužel přísnost, již jsem chtěl zavádět, neakceptovali. Nejdříve ze všeho jsem se tedy musel vypořádat s malou vzpourou. Absence duchovní formace však byla mnohem horší, než jsem si dokázal představit.

Jednou v noci skupina žáků zapálila kapli. Požádal jsem tedy viníky, aby se veřejně přiznali. Nikdo se nechtěl přihlásit k odpovědnosti.... Nato jsem oznámil, že jestli bude mlčení o původu požáru pokračovat, rozhodnu o uzavření semináře... Já jsem však neustoupil, poněvadž jsem byl přesvědčen, že znesvěcení kaple spáchané seminaristou nesmí zůstat bez trestu. Vládní úřady trvaly na tom, aby se seminář co nejdříve znovu otevřel. Opět jsem vysvětlil, že své rozhodnutí neodvolám. Jak bych se mohl smířit s tím, že se budoucí kněží, tedy muži Boží, dopouštějí svatokrádeže? ... Seminář tedy zůstal zavřený po celý rok, který právě začal. ... Počet seminaristů klesl na polovinu, byl jsem si však jist, že jde o mladíky schopné nastoupit cestu ke službě Bohu...

Rok 1978-1979 na arcibiskupství byl pro mě jako dlouhá samota na poušti. Byla to doba modlitby, tichých slz a studia. Všechno jsem svěřoval do rukou Božích....

Žil jsem jako v podivném snu. Bůh tedy chtěl, abych se ve třiceti čtyřech letech stal arcibiskupem, přičemž země procházela bezprecedentní krizí a veškerý majetek Církve byl zkonfiskován. ... V té době bylo důležité působit dojmem, že respektujeme dílo revoluce... **Revoluční vedení také nechtělo vytrvalým odmítáním rozhodnutí Říma vyvolat novou roztržku. Pro mě to bylo ticho před bouří.**

Velmi rychle jsem pochopil, že velkým problémem mého působení v úřadu bude vztah s kněžími. Mými čtyřmi prioritami se od počátku stali kněží, rodiny, mládež a hlásání Evangelia.

Rok 1978-1979 na arcibiskupství byl pro mě jako dlouhá samota na poušti. Byla to doba modlitby, tichých slz a studia. Všechno jsem svěřoval do rukou Božích...

Žil jsem jako v podivném snu. Bůh tedy chtěl, abych se ve třiceti čtyřech letech stal arcibiskupem, přičemž země procházela bezprecedentní krizí a veškerý majetek Církve byl zkonfiskován. ... V té době bylo důležité působit dojmem, že respektujeme dílo revoluce. ... **Revoluční vedení také nechtělo vytrvalým odmítáním rozhodnutí Říma vyvolat novou roztržku. Pro mě to bylo ticho před bouří.**

Velmi rychle jsem pochopil, že velkým problémem mého působení v úřadu bude vztah s kněžími. Mými čtyřmi prioritami se od počátku stali kněží, rodiny, mládež a hlásání Evangelia.

Pochopil jsem, že revoluce doslova zničila všechny pilíře země. Zejména školství tonulo v chaosu. Jediné, na čem záleželo, bylo šíření oficiální propagandy inspirované sovětským marxismem-leninismem. Zdravotní střediska a nemocnice prakticky zmizely nebo v nich vládly politováníhodné hygienické podmínky. Ti nejzranitelnější, zejména děti a staří lidé, byli ponecháni napospas osudu ve strašlivém strádání...

Země se skutečně dostala do pekelné spirály a nezdálo se, že by ideologické šílenství Sékou Tourého mohlo něco zastavit. Přes všechna rizika jsem se rozhodl promluvit. Tváří v tvář tak dramatické situaci jsem nemohl mlčet. Při několika příležitostech jsem vyjádřil svůj názor na bídu lidí, strach či lhaní vůdců, na katastrofální politické a ekonomické řízení naší země. V jednom veřejném projevu jsem dokonce pronesl tuto větu, kterou mi Sékou Touré nikdy neodpustil: „Moc nakonec zničí toho, kdo není natolik moudrý, aby se o ni podělil!“

Sám pro sebe jsem uvažoval takto: „Je mi třicet pět let. V Africe je to víc než polovina průměrného věku dožití. Je mnoho dětí, které umírají hned po narození, a spousta lidí, kteří umírají v padesáti letech, ale někdy ani ne ve dvaceti. Mám tedy pokládat za požehnání, že mi Pán dal dožít se tohoto věku.“

Ted' je důležité, abych se zcela zasvětil Bohu a jeho lidu. V co lepšího mohu doufat, než že zemřu za Boha a za obranu pravdy, důstojnosti člověka a svobody svědomí? Člověk musí být připraven tuto zemi opustit pro Evangelium. Ježíš zemřel, protože vydal svědectví pravdě: „*Já jsem se proto narodil a proto jsem přišel na svět, abych vydal svědectví pravdě. Každý, kdo je z pravdy, slyší můj hlas*“ (Jan 18,37). Po několika stovkách hodin modliteb jsem dospěl k závěru, že nic horšího než smrt mě potkat nemůže. Můj život neznamenal nic ve srovnání s donebevolajícími nespravedlnostmi, děsivou bídou a nevyslovitelnými hrůzami, které jsem denně vídal. Strach vládl i v rodinách, kde se otcové báli, aby jejich děti nepodlehly oportunistu diktatury. Musel jsem se ozvat, i když v sázce byl můj život.

Rozhodl jsem se tedy využít svých promluv v katedrále a oslav 1. ledna, kdy arcibiskup tradičně blahopřál prezidentovi, a vyjádřit své výtky týkající se úpadku země. Bez provokování a s velkou úctou jsem zformuloval několik návrhů, které měly napomoci k tomu, aby lidé mohli žít v méně obtížných podmínkách. ...

Nikdo samozřejmě netouží po mučení v koncentračním táboře. Už jsem věděl, že Sékou Touré je proti protivníkovi schopen toho nejhoršího. Stále jsem si nicméně myslel, že můj boj je důležitější než to, abych já sám přežil. Kdyby mě Bůh chtěl v nebi, cítil jsem se připraven odejít k Němu s tím, že jsem svůj lid bránil proti útlaku.

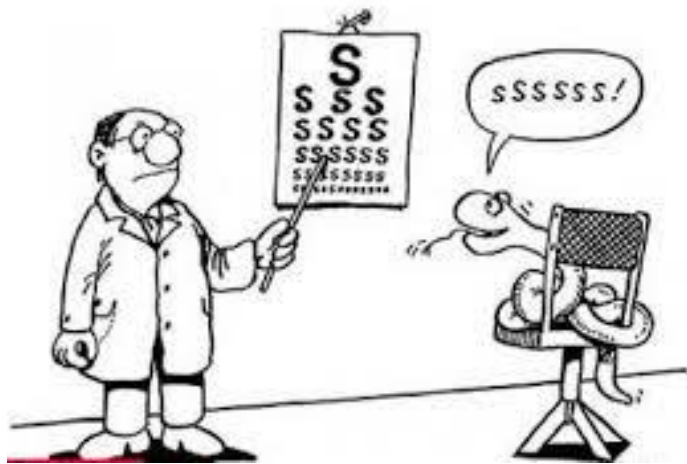
Snažil jsem se rovněž udělat něco pro mládež. Sékou Touré v zásadě odmítal, aby se někdo věnoval mladým.

Chtěl jsem, aby měli mladí k dispozici jiný názor, než byl názor revolučních sil....

Zamýšlel jsem i pomoc rodinám. Konstatoval jsem, že komunismus na ně má velmi neblahý vliv. Často se lidé i v rámci jedné domácnosti báli toho, co může udělat některý z manželů.

Výchova dětí se rodičům doslova vymykala z rukou.

Obecně platí, že opatření revolučních vlád vždy do značné míry nejvíce doléhají na rodinu. Během prvních pěti let v úřadu byly proto všechny moje pastýřské listy věnovány obraně křesťanské rodiny.

Nikdy jsem nechyběl na dlouhých oslavách státního svátku nebo na jiné veřejné manifestaci nařízené státostranou....

V březnu 1984 jsem potom požádal vládu o povolení k cestě do Itálie na pozvání papeže při příležitosti prvních Světových dnů mládeže, které se konaly v Římě. Obvykle se vyžadovalo jen vyrozumění ministra vnitra a národní bezpečnosti. Povolení bylo téměř formalitou. K této cestě však ministr vyžadoval ještě souhlas prezidenta. Zatelefonoval Sékou Tourému, který se informoval na datum mého návratu, a když se dozvěděl, že se vrátím v dubnu, souhlas k cestě mi dal...

Několik dnů nato však Sékou Touré utrpěl mozkovou mrtvici.

Tak se stalo, že jak prezident, který mé zatčení plánoval, se ocitl ve stavu, kdy mi nemohl ublížit.... Přes intenzivní lékařskou péči, jíž se mu dostalo, diktátor 26. března 1984 zemřel ...

Jan Pavel II. přicestoval 24. února 1992. Obával jsem se, že ho přijde přivítat málo lidí, protože Guinea je většinou muslimskou zemí. Navzdory mým obavám však svou radost z toho, že mohou uvítat Petrova nástupce, přišli vyjádřit nejen katolíci, ale i mnozí muslimové. ...

Papež korunoval sochu Panny Marie. Potom poklekl a značnou dobu setrval v rozjímání. Hloubka a dlouhé trvání jeho modlitby na shromážděný zástup věřících velmi zapůsobily. Když opět vstal, přistoupil pomalu ke mně a dal mi kolem krku svou vlastní krásnou štolu. Byl jsem tím naprosto vyvedený z míry, protože jsem nechápal důvod jeho gesta, které nebylo předem naplánováno...

V Evropě máme stále dojem, že katolicismus je na pokraji agónie. ... V Asii různé mystické systémy provokují a podněcují katolicismus, který ztělesňuje modernitu. Dodal bych k tomu, že krása Církve nespočívá v počtu věřících, ale v jejich svatosti....

Radosti církevních salónů jsou jen falešné pozlátko. František často právem připomíná, že zesvětštění pochází od Satana....

Církev svou podstatou spočívá na Boží lásce a milosrdná láska Církve je především projevem lásky Boží. Skutečná milosrdná láska není ani almužna, ani humanitární solidarita, ani filantropie: je to vyjádření Boha a prodloužení Kristovy přítomnosti v našem světě. Není to dílčí úkol, ale vnitřní podstata Církve.

Nutí nás k evangelizaci: Církev prostě zjevuje Boží lásku. Nejhlubším kořenem lidského utrpení je často absence Boha. Církev tedy dává Boží lásku všem lidem. Proto křesťan nemůže projevovat milosrdnou lásku jen svým bratřím v Kristu, ale všem lidem bez rozlišování, ale především Bohu, který přesahuje společenskou působnost.

Poslání Církve je v odhalování lásky a něhy Boží, v pomoci při znovuobjevování přítomnosti, soucitu a milosrdné lásky Otcovy uprostřed našeho strádání. ...

Skutečná úleva, kterou máme přinášet chudým a trpícím, není jen materiální, ale duchovní. Je třeba zjevovat Boží lásku, soucit a blízkost. Bůh je s námi v době zkoušky. Jde s námi po cestě do Emmauz, po cestě zklamání, utrpení a malomyslnosti.

Některé katolické organizace se stydí a odmítají svou víru projevovat. Při své charitativní činnosti už nechtějí mluvit o Bohu pod záminkou, že by šlo o přetahování věřících odjinud. Papež František napsal ještě důrazněji v apoštolské exhortaci *Evangelii gaudium*: „*Poněvadž je tato exhortace určena členům katolické církve, chci s bolestí poznamenat, že nejhorší diskriminací, kterou trpí chudí, je nedostatek duchovní pozornosti. Nezměrná většina chudých se vyznačuje zvláštní otevřeností pro víru. Potřebují Boha a nemůžeme jim nenabízet Jeho přátelství, Jeho požehnání, Jeho slovo, slavení svátostí a cestu růstu a zrání ve víře. Preferenční volba pro chudé se musí projevovat hlavně tím, že především k nim obracíme svou náboženskou pozornost.*“ /Robert Sarah, Bůh nebo nic/

+++

MYSTIKA STÁŘÍ

OČISŤOVÁNÍ LÁSKY

Věčná Moudrosti, ty jsi jasný odlesk bytosti Otcovy, původce, jenž jsi z ničeho všechno stvořil! Hle, abys vrátil člověku rajske radosti, jichž pozbyl, abys mu ukázal cestu, která vede zpět do ráje, sestoupil jsi do tohoto údolí slz, abych následoval tebe po cestě tvé sladké lásky. Ty ses dal v oběť svému nebeskému Otci, jako něžný beránek, abys za všechny zadostučinil a všechno

napravil. Přetvoř tedy mé srdce silou své drahocenné krve a učiň, abych mohl na tebe, Ó, Králi všech králů, Pane všech vládců, nazírat jasným zrakem víry a nikdy se neunavil. Celé mé vědomí a moudrost soustřed' do zkoumání svých ran tak, abych nemohl nic jiného chápati, leč tebe samého, nic studovali, leč tvou přebolestnou smrt, pravou to knihu lásky. Učiň, abych zanechal všeho, co je pomíjející, aby nebylo ve mně nic, co by bylo ještě mé, nýbrž abych spojený těsnými pouty lásky přebýval v tobě a ty ve mně.

POVZBUZENÍ DUŠE

Ó, duše má, useber se na okamžik; vejdi do komůrky svého srdce a pozoruj. Věčná Moudrost nebeského Otce si tě zvolila, aby ses stala jeho chotí a jeho jedinou láskou. Hled', jak připravuje svou něžnou svatbu, vyryla své jméno na tvé srdce.

Uvažuj o sladkosti, s níž tě Kristus spasil svou smrtí; vejdi znovu do sebe, a dříve než zavane studený vítr smrti, ověnci se nachovými růžemi, které se lesknou na hlavě přemilé Moudrosti. Chraň se, abys nezbavila svěžesti letní květy, které se rozvily na nádherné louce jeho sladkých slov a skutků a které zavánějí líbeznou vůní něhy a ctnosti!

Náš Miláček, na jehož krásu, bohužel, nemůžeme patřiti, činí si příbytek v našem srdci. Poznáváme v něm Všemohoucího, jenž se stal pro nás posledním z lidí; neopovrhujme jím v jeho ponížení, nýbrž se snažme přibiti se na jeho kříž, abychom dospěli po královské cestě jeho utrpení do věčné blaženosti.

O, má naděje! Jediná důvěro mých mladých let, jediná útěcho mého srdce, ty jsi posel radosti, paprsek, jenž svým jasem odůvodňuje mé bolesti, tvá sladká slova zahánějí můj žal, věčná Moudrosti, nejsladší Ježíši, v tobě jsou ukryty nevýslovné poklady veškeré moudrosti a vědy.

Něžný Mistře, když jsi zanechal světu příklad do-konalého života, když jsi podal důkazy o svém božství, přišla hodina, abys zemřel. Shromáždil jsi své drahé učedníky při poslední hostině a dal jsi jim tajemství svého těla a své krve. Pak, když jsi jim pokorně umyl nohy a dojemně je povzbudil, odebral ses na horu Olivetskou. Tam zanechav spící učedníky, padl jsi na zem a z hlubin duše vysílal k Otci výkřik úzkosti: „Otče, je-li možno, ušetři mne tohoto mučednictví! Však ne, jak já chci, nýbrž jak ty chceš, tak ať se stane!”

A po něžném těle, z královského rodu, řine se ti krvavý pot, vytryská tato zbarvená rosa pod násilným tlakem, který působí tvé úzkosti při pohledu na hrozící utrpení, které ti měli způsobiti krutí lidé!

Ježíši, shlédni na bolesti, pohleď na zármutek mého srdce, vlej mu božský balzám svých černých krůpějí. Způsob, abys v mém bolu a v protivenství byl má síla a jen ty, pravá radosti, byl mé obveselení bez konce.

Ó, má spáso, mé dobro, všechna má slávo, nejsladší Ježíši, když tě anděl posilnil, přišel jsi k učedníkům a našel jsi je spící, předpověděl jsi jim své zatčení, a tu přicházel náhle zástup katanů. Hle, již tě obstupují. Všemohoucnost tvého slova je poráží, potom zrádný polibek, jemuž jsi neodepřel svých sladkých rtů, učinil, že tě zajali. Tvé milosrdenství neustalo ani zde, uzdravil jsi uťaté ucho Malchovi. Učedníci prchají, a tebe, má jediná naděje, zůstávají samého v rukou ukrutných katů!

O můj jediný Spasiteli, zlom překážky mé duše, nedej, nikdy nedopuť, abych se odloučil od tebe!

O má statečnosti, má sílo a nebeská podpora mé duše, nejsladší Ježíši, když jsi byl svázán a odveden do paláce velekněze Ananiáše, nemilosrdní židé a sám velekněz se tě tázali na tvé učení a po klidné tvé odpovědi bijí tě po tváři.

Ó, odlesku věčné jasnosti, nevýslovné zrcadlo Otce, s jakou potupou byly přikryty tvé zářivé oči obvazkem! Tvůj obličej plný záře lásky a dobroty byl znečištěn potupnými slinami a tvá krásná šíje se ohýbá pod nesčetnými ranami. A k tomu, milý můj Mistře, Petr tě zapřel třikrát, dříve než kohout zazpíval,

avšak tvůj pohled plný milosrdenství a lásky působí, že vytrysknou mi z očí hořké slzy.

Prokaž mému srdci, aby na tebe nazíralo, zrcadlo věčnosti, abych četl na tobě, jak mám pohrdnout pozemskými rozkošemi, a tvůj pohled plný milosrdenství ať je mi nejsladší záštita v každém pokušení.

Ó, velkomyslný Spasiteli světa, nejmilejší Ježíši, když jsi podstoupil v domě Annášově tolik potupy po celou noc, dopustil jsi, beránku tichý, abys byl předveden na úsvitě do Kajfášova paláce, aby se tvé umučení a tvá láska objevila veřejně před světem. Tam, můj milovaný Spasiteli, hrubá cháska tě obklopuje jako zloděje! A když ses objevil tak pokorně před soudem, zahrnují tě falešnými obžalobami, hrozným křikem volají, abys umřel, protože jsi řekl, že jsi Syn Boží.

Uděl mi upřímnou pokoru, milovaný Mistrě, utvoř mě podle sebe, božský umělece! Učiň, abych všechna protivenství tohoto života trpělivě snášel v tobě, Ježíši, plný lásky!

Ó, Králi králů a Pane pánů, tys byl ještě předveden před Piláta, jenž tě považoval za viníka a tázal se tě na tvé království. Ty jsi mu odpověděl: „Mé království není z tohoto světa!“ Aby však nepřekazil dílo našeho vykoupení, odepřel jsi odpovědi na mnohé soudcovy otázky. Když Pilát prohlásil, že jsi nevinný, židé tě obviňovali, že jsi svůdce, tebe, Stvořiteli všech věcí. Zavedli tě k Herodovi, jenž se ti vysmíval s celým svým dvorem, ježto jsi mlčel na všechny jeho opěťované otázky. Aby se dovršila tvá potupa, obléká tě do bílého roucha a posílá zpět k Pilátovi. S křikem nerozumných tvorů žádal lid, abys ty, tichý beránku, byl popraven na kříži místo Barabáše!

Ježíši, učiň, abych prožíval v hloubi srdce potupy, které jsi vytrpěl za mne; ať mě neznepokojují pozemské věci; učiň, abych žil se zrakem upřeným na tebe na věky v pravé radosti, která jsi ty sám, uprostřed vezdejších nestálostí.

Ó, jediný Kníže a prvorozený mezi všemi tvory, ty, jenž jsi hlava andělských zástupů, nejsladší Ježíši, svázali ti ukrutně ramena a připevnili tě nahého k sloupu, o nějž ses nemohl opřít! bez bolesti: hle, tak tu stojíš rozedraný krutými biči, oblečený v purpur, trním korunovaný, a pozdravují tě posměšnými pohyby a slovy. Nelidské ruce bijí svaté tělo! Tak tebe předvádí, s krvavým obličejem, s čelem trním korunovaným, bedra pokrytá purpurovým pláštěm, před nemilosrdným davem, jenž bohopustým rvaním žádá tvou smrt. Bojácný soudce ustupuje tomuto volání a pronáší ortel smrti proti tobě původci života!

Shlédni přece na mne, na mne hříšníka, abys obmyl ve své očišťující krvi mou duši, již jsem poskvřnil tolika hříchy! Učiň, abych stále nosil na svém těle známky tvého kříže, abys mě při posledním soudu přijal s radostí, můj věčný Soudce!

POTÉ SE OTVÍRÁ SRDCE

Nuže, umlkní, mé srdce, a pozoruj na okamžik Moudrost, již sis zvolilo za svou jedinou Milou. Hleď, jak je zkropena a potřísněna krví tryskající se všech

stran při krutém bičování; shlédni na rudé potůčky, které brázdí jeho jemné tělo a stékají až na zem.

Běda mně, sladkosti mé duše! Jak tě mohli bili katané, když viděli tělo tak sličné a údy tak ladně krásné? Zdaž neměl jimi hnout soucit, aby tě ušetřili? Avšak jako déšť padaly ti na tělo rány, až je rozryly na všech stranách. Pro toto divadlo chápu a jsem přesvědčen, Dobro, které převyšuješ všechno jiné dobro, že jsi to dovolil proto, abys mě povzbudil k lásce k sobě. Rány, které jsi utržil, pobádají tím více k planoucí lásce! Nuže, má duše, obejmi svou Moudrost, která ze své velké lásky k tobě zapoměla na svou blaženost! Tvá něha ať ji zasype tolika láskyplnými polibky, kolik se jí dostalo potupných ran pro tebe. Povol touze a pohled' ještě ... Shlédni na jeho láskyplný obličej, na němž se leskne plnost všech milostí; jak je rudý krvavými kapkami, jež stékají z nebeského ráje na jeho milou a sličnou hlavu. Naslouchej šumotu krvavých potůčků, které vytryskují pod bolestnými trnovými bodci.

Ó, má lásko! Pokrop mi čelo, dej, ať mi stékají do duše tyto potůčky krve, které ti stékají po sličné tváři a zbarvují ti líce, aby mé tělo mocí tvé krve bylo podrobno duchu a tvé svaté vůli! Amen.

Ó, Svatý nad svatými, příjemná oběti věčnému Otci, nejsladší Ježíši, po potupném výroku, jenž tě odsuzoval k smrti kříže, když znamení tvého království ti bylo vloženo na bedra, započal jsi potupnou cestu středem zástupu, jenž tě zasypával bezprávím. Děti, které se shlukly při tvé bolestné cestě, házely ti bláto do obličej. Místo na popravě jsi obdržel mezi dvěma lotry. Zbaven byv oděvu, byl jsi položen na kříž. Ruce a nohy ti přitáhli katané jednu po druhé provazy a přibili na dřevo. Pak pozdvihli kříž, a ty jsi zůstal potupně rozepjat mezi nebem a zemí. Ó, můj Králi, udělal, aby tvůj služebník prožíval s tebou tvé bolesti. Vlož na mě bolestné břímě, abych v čase byl s tebou ukřižován, a věčně kraloval s tebou! Amen.

Ó, světlo nad slunce v poledne jasnější, nejmilejší Ježíši Kriste, kdo vzpomíná na to, s jakou láskou jsi prosil Otce za ty, kteří tě ukřižovali a rozdělili si mezi sebe tvá roucha, metali o ně los a svým výsměchem tě uráželi v tvé největší úzkosti? Kdo si vzpomene na tak milostivé odpuštění, které vyšlo z hloubi tvého milosrdenství pro kajícího lotra? Konečně slunce se zatmělo od šesté hodiny až do deváté a ty jsi vyslal k Otci výkřik vyprahlosti.

Ó, nevyčerpatelný prameni vody, jenž dáváš věčný život, pomni, jak jsi byl vyprahlý na kříži, pomni na žluč a ocet, jimiž jsi byl napájen v palčivé žízni, která tě trápila, a na hodinu, kdy jsi konečně zvolal: „Dokonáno jest!“ Kdo přemýšlí též, Ó, Králi nebes a země, o lásce, s níž jsi odevzdal svou nejsvětější duši do rukou svému nebeskému Otci, kdy pozemské živly projevíly svůj bol, nebeské hvězdy se zatměly, jako by cítily s tvým bolem a chtěly ukázat tvou všemohoucnost svými neobyčejnými úkazy? Po své hořké smrti zůstáváš pověšený na kříži a bok máš otevřený ostrým kopím. Nestalo-li se to, abys oživil

krví a vodou všechna srdce mrtvá a uschlá, a abys přivedl odcizené duše k živému prameni svého srdce?

Večer tě snali s kříže a pohřbili. Třetího dne jsi vstal a vstoupil na místo, které ti náleželo jako Učíteli všehomíra, na pravici nebeského Otce. Stalo se, Pane, že tvá smrt na kříži táhne všechno k tobě.

Přitáhni mě, milovaný Mistře, přijmi mě na milost pro své nesmírné milosrdenství. Dej, aby za mne zadostučinila tvá drahocenná krev, již jsi prolil za svět jako neposkvrněný beránek; učiň, aby obrátila ke mně milosrdný pohled tvého Otce, a aby to byla smírná oběť za mé hříchy.

Ó, mé útočiště, můj Ochránce a můj Spasiteli, pomni na tuto nesmírnou lásku, která tě přivedla pro mne k nejukrutnější smrti na dřevě kříže! Pro tutéz lásku odpusť nehodnému hříšníkovi, jaký jsem já, odpusť mi dobrotivě mé hříchy! Ukryj mě v ráně lásky svého boku, abys mě chránil od příležitosti ke hříchu a mě uchoval ode všeho zlého!

Ved' mi kroky přes všechny možné obtíže a překážky, které se staví do cesty ke šťastnému cíli, a uděl mi milost, abych směl požívat věčné radosti! Amen.
(bl.Jindřich Suso O lásce)

+++

TICHÝ OCEÁN

HLAS NAŠICH SLAVÍKŮ V TVÉM ŠERU JISKŘIL SE. A DOUPATA
JAK HUDBA VŘELA PŘI ROZVÍJENÍ. TED SRDCI, VESEL ÚDERY . . .
V LANOVÍ ZVONIL JITŘNÍ VÍTR TVŮJ A ZRCADLENÁ DO ZLATA
ZEM TÁHLA KOLEM NÁS, JAK NÁBŘEŽÍ KRÁLOVSKÉ NÁDHERY.

VŠAK PŘED NÁMI A NAD NÁMI, NAD MYSTÉRIEM HLUBIN TVÝCH
OCEÁN TICHÝ SVĚTŮ NEVIDITELNÝCH TISÍCI HOŘEL DRÁH;
A STÁLE JEMNĚJŠÍ, JAK VODOPÁDŮ ŠUM VE SLUCHU NEMOCNÝCH,
ŽAL ZEMĚ, NAVŽDY ZTRACENÉ, SE SLÍVAL V NAŠICH MYŠLENKÁCH.

NA KVĚTY JEJÍ VZPOMNĚLI JSME, ŽÁDOSTIVĚ VONÍCÍ
A V SKRYTÉM OHNI JEJÍM VZNÍCENÉ, JAK PŘIBLÍŽENÍ RTŮ;
NA KAŽDOU LÁSKY VTEŘINU, JAK ZABLLOUDILA VČELA ZVONÍCÍ,
KDYŽ O SKLO OKEN NARÁŽÍ DO ZLEDOVĚLÝCH BLANKYTŮ.

NA SLOVA SOUCITNÉHO SCHÝLENÍ, EXTASÍ SVATÝ NACH,
A NA HLAS DUŠE ANDĚLSKÝ, KDYŽ BOUŘÍ KRVE TIŠÍ MOCÍ SVOU;
NA VISE PROROKŮ, V NICHŽ JAKO VĚTREM DOZDVIŽENÝ PRACH
POD KOLY TVÉHO VOZU TRIUMFÁLNÉHO HVĚZD MILIONY VROU.

NA SLUNCE KONEJŠIVÉ DOUSMÁNÍ V ZOUFALOSTI DNÍ,

KDYŽ NÁHLE VZEPLÁ NA VĚCECH, JAK ZLACENÍ TAJEMNÝCH NÁPISŮ,
NA VLÍDNÝ POKYN HOSTITELKY ZÁSTUPŮ, KDYŽ DOLE OBILNÍ
SE ZASKVÍ Z OBZORU, JAK SKYVY BĚLOSTNÉ NA MÍSE Z JASPISU.

NA NOCI ZA NÁMI, V JICHŽ NEBEZPEČNÉM ZTIŠENÍ ..
JSME BLOUDÍVALI, CIZINCI, JAK V PRALESÍCH MELANCHOLICKÝCH KRÁS,
CO ZATÍM Z DÁLEK ÚPĚLO TVÝCH SPLAVŮ VĚČNÝCH ŠUMĚNÍ
A ZE TVÝCH MLÝNŮ ZAKLETÝCH KOL MONOTONNI RÁZ.

JAK VŠECHNO TICHNE Z TĚCHTO MÍSTI DO MOŘI NĚMÉM VESLUJEM,
SLAVÍCI LETÍ V DÁLCE PŘED NÁMI, NAD NÁMI VÝŠE BEZ HLASU . . .
VŠAK NAŠE ZRAKY ODMĚNOU, ČÍM VÍC SE BŘEHŮ ZEMĚ VZDALUJEM,
TÍM ČISTĚJI ZŘÍ PRVOTNÍ NÁDHERU JEJÍ SVATOU V ÚŽASU.

Otokar Březina

+++

PROFILY SVATÝCH MASMÉDIA - VYPOUKLÉ ZRCADLO KATOLICISMU

Jakub Deml: Řekl-li mně Otokar Březina, že se Tridentinem zastavil v církvi katolické vývoj, řekl to mně, jemuž byl před tím řekl také něco právě opačného, řekl to mně, s nímž ještě nedomluvil a s nímž na věky věků nedomluví, a on ví, že za žádnou jeho větou nevidím tečky a nikdy jí neuvídím, poněvadž jsem člověk dobré vůle a miluji pokoj a věřím. Náš rozum, jako Kašpárek na loutkovém divadle, může a smí pro naše potěšení dělati kotrmelce a mluvit věty až nesmyslně učené a z rukávů vytřepávat nápady až pravdě podobné proč bychom si nepovídali něco neobvyklého, kudrnatého a zajímavého, než půjdeme spát? Jenom sám kněz může si dělat dokonalý posměch z kněze, neboť laik ho nemůže tak důvěrně znát, proto ty potvory na gotických chrámech, ti pitvorní chrličové mají řeholní kutny. Se mnou mohl Březina mluvit o katolicismu důvěrně, nemusel se bát, dobře věda, že nemluví jako theolog k theologovi, nýbrž jako přítel k příteli a co jest ještě důležitější: jako básník k básníku. Kdo tomu rozumí jinak, špatně rozumí.

Tridentinem podle Březiny se zastavil v Církvi Tridaumum katolické vývoj, Březina v tom vidí škodu vzhledem k veliké budoucnosti Církve: „Co se zastaví v jedné formě, hyne, rozpadá se.“

Ale vloni o téže věci řekl mi Březina: V dobách, kdy řádilo tolik nových kacířstev a sekt, lidstvu nezdravých, Tridentinum bylo moudrou nutností, poněvadž vyrýsovalo přesné hranice mezi světlem a tmou; chce-li se v

revolučním zmatku udělat pořádek, musí se nejprve všecko zarazit, zastavit, uklidnit a mnohé i uklidit. V době řádicí Reformace měli pro lidstvo veliký význam i Jezuité, řád bojovný. Oni však u nás zavedli zvláštní ráz Církve, španělskoitalský, ten neodpovídá naší slovanské povaze, která jest nebojovná, neboť my jsme plémě rovin, plémě rolnické, klidné, nevybojné.

Církev katolická zachránila český národ od germanisace; kdybychom byli na Bílé Hoře zvítězili, dnes bychom již sotva mluvili česky. Kam u nás přišel protestantism, tam se rychleji poněmčovalo, vždyť i ti pastoři v českých krajích byli jako cizinci mezi námi. Že pastoři nebyli jen jako, nýbrž skutečnými cizinci v

našem národě, o tom svědčí na př. i anály z doby tolerančního patentu, které cituje v „Histor. Sborníku“ (č. 2-3, 1931) R. Vojáček: „Roku 1783

3. února přišel sem (do Lysé n. L.) od Chlumce se ženou a třemi dcerami první kazatel; usadil se u pekaře Kaplana, vysvětloval sv. přijímání po kalvínsku, velebil císaře a pak podával ve stodole každému kousek obyčejného chleba a dal napítí vína; při tom sluha každému podstrčil misku na peněžité příspěvky. To se opakovalo též druhého dne. Onen kazatel při pobožnosti byl oblečen ve fialové roucho — zvané maďarsky „pekeš“, t. j. kožich a mimo obřady nosil krátkou „gurtu“ t. j. kleriku po kolena. Mluvil slovenský a latinsky: vous měl „pomadžarsku“ přistřižen. Vybral zde 180 liber uzeného masa, tři koše vajec a na penězích téměř 200 zl. Dne 7. února se rozloučil a dal se k Byšicím, kdež jej helvetský mlynář, nespokojený s jeho kázáním, zabil motykou.

Březina zná jedinou Církev: římsko-katolickou, všechny ostatní jsou prý sice společnosti, ne však církve! Toto také vytýká Březina pražskému „Obrodu“ (srpen 1926), kde katolík(!) píše o církvích (plurál!) a radí, aby se jedna učila od druhé. V dobách apoštolských měl tento plurál docela jiný smysl. Stát ovšem zná i církev židovskou, ba i církev bez vyznání, bez náboženství a bez víry, ale „stát, tak se jmenuje nejstudenejší ze všech studených netvorů a lže všemi jazyky dobra i zla a cokoli mluví, lže a cokoli má, ukradl“, tak pravil Nietzschev Zarathustra, jenže dnes, poněvadž kdo zastaví vývoj? dnes už je stát ve fázi poslední: rád by lhal, ale už nemůže. A tady jsme na samých hranicích křesťanské dokonalosti...

Aby se jedna církev učila od druhé? To je podle O. Březiny docela nemožné: byla, jest a bude jedna Církev, která ovšem nemůže být vyčerpána matrikou.

Otokar Březina, hlavně od roku 1925 čím dál vědoměji vracel se k hnízdu, ve kterém se zrodil: k Církvi katolické. Všem jeho přátelům i návštěvníkům musilo to být patrné.

Jiráskova doba „Temna“ je pro náš národ v pravdě dobou světla, poněvadž všechno krásné vzniklo národu našemu právě v oné době: architektura i národní písně. Kdybychom byli na Bílé Hoře proti Ferdinandovi zvítězili, jistě bychom dnes mluvili všichni jen německy. Tak soudil a mluvil Otokar Březina.

Česká hierarchie. Pavel hrabě Huyn. Štěstí bylo, že náš národ za ním nešel. Huyn neměl v našem národě žádného ohlasu, národ jej obklopoval jen humorem, ale i tak nadělal Huyn Církvi a národu mnoho škody, nepřátelé Církve na jeho kousky se odvolávali. Huyn má na svědomí odpady a Řím jistě chybil, že (aspoň) po převratě neuposlechl našich ideálních kněží, jako byli Šimon Baar a Xaver Dvořák, kteří chtěli reformy v duchu cyrillomethodějském, tedy reformy, jež před tisíci lety tžž Řím sv. Cyrillu a Methoději proti takovým Vichingům potvrdil a schválil.

Ale ani dříve po několik set let Řím se nechoval k našemu národu správně, dávaje mu vysokou hierarchii, která s naším národem necítila;

Ale i přes to, jak Církev v Římě i jinde skrze vysokou hierarchii chybovala, skrze hierarchii, která se nebála ani přímých zločinů, není pochyby, že svým učením a svou liturgií uskutečňuje v lidstvu sama jediná ty nejvyšší naděje, udržuje život způsobem, který se rozumem ani dosti jasně odůvodnit nedá, ale udržuje jej a v tom je dostatečný důvod její existence.

Otokar Březina několik dní před svou smrtí mi řekl: „Na těch vyšších místech v Církvi měli by být takoví kněží jako byl Stojan: méně theologie, víc lásky!“ (Jakub Deml Mé svědectví o Otokaru Březinovi, 1931 Rudolf Skeřík)

+ + +

NÁVRAT

MÁ DUŠE SE VRÁTILA Z KVETOUČÍCH ZAHRAD A MĚLA
DECH NOCI TRPÝTNÝ NA NÁDHEŘE ÚDŮ. RŮŽOVÝM ZLATEM
ZOR NAVLHLÝ VĚJÍŘ OVÁL JÍ VLASY A Z JEJÍHO TĚLA
JAK LILNÍ NESMĚLÝ POZDRAV SE VŮNĚ LILA JÍ ŠATEM,

JENŽ UTKÁN BYL ZE SNĚNÍ SOUMRAKŮ. ZTLUMENÉ PŘÍVALY SVĚTLA
(HVĚZD OBLAKY BÍLÉ TAK ZA NOCÍ ČERVENOVÝCH SNĚŽÍ)
SE PROLÉVALY JÍ Z OČÍ A NA TVÁŘI V ÚSMĚVECH KVETLA
JÍ RŮŽOVÁ RADOŠŤ A SE RTŮ JÍ PADALA ČISTÁ A SVĚŽÍ,

JAK PROCITNUTÍ STŘÍBRNÝCH STRUN. Ó ZÁŘÍ
A ŠERĚNÍ BYTOSTI MÉ! TY PAPERSKU VĚČNÉHO CHVĚNÍ!

ZNÁM ROZKOŠ TĚCH KVETOUČÍCH ZAHRAD, KDE BLEDOŠŤ TVÝCH TVÁŘÍ
(Ó VYNUCENÉ DOLIBKY DNÍ!) NA RŮŽE SE MĚNÍ,

ZNÁM TAVENÁ ZLATA, JEŽ VE VLASECH HASNOU TI V ŽÁRU
A NOCÍ TVÝCH ZÁVRATNÝ MÍR, JAK ODDECH A VANUTÍ KŘÍDEL,
I ZAPOVĚZENÝ PŮVAB TĚCH LÁZNÍ, KDE V STŘÍBRNOU PÁRU
JSI VYSTOUPILA ZMLADLÁ A VONNĚJŠÍ, JAK Z PĚNY RŮŽOVÝCH MÝDEL.

Ó PROČ JSI SE VRÁTILA? V KRAJINY SPÁLENOU TÍŽI,
KDE JAK Z LOŽISEK HAŠENÝCH VÁPEN ZDVIHÁ SE MLHA
A KVĚTY UMÍRAJÍ POD KRYSŤALY SOLÍ A NIŽÍ
SE ZLOMENÉ V TLEJÍCÍ ZEMI? Ó VIZ, NA HŘBITOVECH ZVLHÁ

JAK V NARUDLÉM PLÁČI I NÁHROBNÍ MRAMOR. A ŠIMĚLOU STEDÍ
PŘED BLÍŽÍCÍ SE BOUŘÍ I TICHU ÚZKOSTNĚ ZALKÁ.
A TY JSI SE VRÁTILA! DO VĚČNÉHO ŠERA, KDE ÚSMĚV TVŮJ LEDÝ
TI UHASNE V TVÁŘI, ZBĚLÍ TI NA RŤECH A ÚNAVNÁ DÁLKA

TĚCH ZAHRAD ODKUD JSI PŘÍŠLA TI SLZAMI V ZRAKY SE VELNE,
SAMOTA, PŘADLENA NĚMÁ, VE VYCHLADLÉ SÍNÍ SEDNE TI K BOKU
A V TVÁŘE TVÉ, BLEDNOUČÍ, DONOŘÍ ZRAKY SVĚ ZTUHLÉ A SKELNÉ,
V NICHŽ DŘÍME TAJEMSTVÍ POSLEDNÍCH SNŮ. AŽ V ŠEDIVÉM TOKU

NOC LÍTOSTNÉ TOUHY STISKNE TI PRSA, SMUTEK VĚCÍ A ČASU,
DNÍ, KTERÉ NASTANOU, BOLESTNÉ ŠERENÍ PRVÉ,
A VZTÝČENÁ VÁŠNÍ, SCHVÁCENÁ NĚHOU (O SMUTNÁ!) NA MÍSTĚ JASU
PÍT BUDEŠ JEN BRUTÁLNÍ ROZKOŠ Z NEČISTÉ ČÍŠE MÉ KRVE.

Otokar Březina

+++

BRNĚNSKÁ AKADEMIE DUCH.ŽIVOTA CTIH.PATRIKA KUŽELY
/pokr.J.M.Veselý OP, T.Bahounek OP, To není sen/

Uznání presidenta Edvarda Beneše

*President Republiky Československé
udělil*

*v uznání bojových zásluh, které získal
v boji za osvobození
Republiky Československé
Patriku Kuželovi
účastníku národního*

boje za osvobození
Československý válečný kříž 1939
"IN MEMORIAM"

V Praze dne 30.července 1947

gen.Svoboda

Číslo matriky: 39.281

Jako loňského roku 30.května na svátek Nanebevzetí Páně byl udělen zemřelému P.Benediktu Hronkovi O.P. válečný kříž in memoriam v jeho rodišti v jižních Čechách, tak letos v neděli dne 3.srpna bylo totéž vyznamenání uděleno mezi jinými i našemu zemřelému jáhnu br.Patriku Kuželovi O.P. na Horní Bečvě na Valašsku. Válečný kříž přijal od gen.Bočka redaktor "Růže dominikánské". Byla to významná slavnost celostátního rázu, při níž byl jednak posvěcen přestavěný tamní farní chrám, který se stal památkem všech zahynulých bojovníků za svobodu, při níž jednak byli zemřelí duchovní vězňové vyznamenáni in memoriam a pak 39 žijících kněží, bývalých vězňů v koncentračních táborech, přijalo uznání vlasti a národa za oběti, jež podstoupili v těch nejhorších dobách minulých let. V Horní Bečvě, která takovou slavnost už asi nikdy neuvidí, bylo přítomno na 10 tisíc lidí. Z Prahy přijel pan arcibiskup Dr.Josef Beran, náč. hlavního štábu armádní generál B.Boček, který vyznamenání předával jménem presidenta republiky, generál Stanovský, generál Květoň, přijelo vojsko z Val.Meziříčí, kazatelé a řečníci, byly tam zastoupeny řady premonstrátský, dominikánský, augustiánský a jezuitský. Kostel opravil a slavnost zorganizoval obětavý pan farář z Horní Bečvy P.Bedřich Hoffmann, dlouholetý dachavský vězeň. Po posvěcení chrámu a slavných bohoslužbách jak polních, tak uvnitř chrámu, byla zahájena slavnost dekorování v 11 hodin před kostelem v krásném valašském údolí, věnčeném beskydskými horami. Asi osm řečníků zhodnotilo krátce a jadrně vlastenecké zásluhy českých katolických kněží v době nesvobody. Po pražském panu arcibiskupovi promluvil generál Boček. Přinášíme zde část jeho projevu, aby čtenáři poznali, jak představitel naší armády zhodnotil a ocenil neohroženost duchovních bojovníků, a mohli tak vyrazit zbraň z rukou krátkozrakých a omezených pomlouvačů kněžského stavu.

"Čeští katoličtí kněží byli mezi prvními bojovníky v dobách probuzeneckých, v dobách, kdy česká řeč se musela odstěhovat do našich doškových chalup. Ve šlépějích těchto kněží-buditelů šli čeští kněží v temných letech právě uplynulé světové války. *"Trpěli s národem a dovedli s ním mluvit ve svých kázáních řeči často víc než jasnou"*, řekl pan president dr.E.Beneš.

Čeští katoličtí kněží se účastnili boje s nacismem a fašismem na všech frontách tohoto velkého světového zápolení. Spolupracovali při všech způsobech našeho domácího odboje, ve skupinách přímého odporu, kde

nejednou ukázali neohroženou statečnost, při sabotážích přímo i nepřímou, při přechodech našich hranic ukrýváním a přímým převáděním v našich moravských pohraničních horách. Naše chrámy se staly útočištěm pronásledovaného a uštváného lidu. Odvážná a dobře zaměřená kázání kněží udržovala v srdci národa nezlomnou naději ve vítězství naší spravedlivé věci. Za nejtěžších okolností se smrtelným rizikem plnili naši kněží cílevědomě, poctivě a čestně povinnosti k svému národu a svobody zbavenému státu. Každý desátý katolický kněz zaplatil svou službu národu násilnou deportací a uvězněním a pětina zaplatila svou lásku k vlasti životem. České kněžstvo splnilo svou vlasteneckou povinnost a své poslání duchovních vůdců svého lidu a národa skvěle.

Přes dvacet českých katolických kněží zúčastnilo se aktivně v druhém zahraničním odboji a mnozí i se zbraní v ruce.

Utekli z domova, odešli ze studií z Říma a ostatní ciziny...bez výzev a nucení hned první léta 1939 a 1940, věděli, kde je jejich místo v době, kdy šlo o existenci národa a státu.

Katolické kněžstvo nescházelo ani mezi partyzány. A byl i jeden řádový kněz-parašutista, který vyplnil i tento způsob boje proti germánské zpučnosti. Přes 70 obětí z řad katolického kněžstva a z toho 8 popravených zařadilo duchovenstvo mezi bojovníky za naši svobodu a já dnes jako představitel československé armády zhodnocuji zde jeho všestrannou aktivní spolupráci v našem odboji, děkuji mu za tyto krásné a příkladné vlastenecké činy, které dozrály jako plody náboženského přesvědčení. Veliký zakladatel a prezident Spojených států Washington ve své poslední vůli k národům pronesl tato památná slova: "*Náboženství a mravnost jsou pilíři veřejného blahobytu*" a ruský spisovatel, veliký Lev Tolstoj, přirovnal vychovatele bez náboženství k dítěti, které pěstuje květiny bez kořínků. Ano, náboženství vede k lásce k vlasti, k úctě k zákonům, k obětavosti a vůbec ke všem ctnostem, z nichž vyplývá blaho státu.

Obracím se na vás, zde přítomné kněze nejrůznějších hodností jménem naší čs. armády. Zůstaňte věrni svému státu a naší armádě tak, jak jste jí věrně sloužili za těžkých dob germánské okupace.

S nezlomnou vírou v hodnoty duchovní usilujte o duchovní obrodu našeho lidu, zvláště pak naší mládeže, učte ji všem krásným ctnostem, z nichž vplynuly ony obdivuhodné činy vaší obětavosti a statečnosti.

Potřebujeme obětavé, svědomité a odpovědnosti plné mladé muže, kteří by pak na vojně mohli dosáhnout oné šťastné harmonie sil tělesných a duševních a stali se muži hodnými lepšího zítřku.

Náš cíl je společný s vámi i s celým národem, vychovávat dobré a věrné syny národa, kteří by byli z lásky k vlasti a národu schopni nejvyšších obětí nejenom v dobách, ve kterých se kladou základy k lepší naší budoucnosti, nýbrž i při našem eventuálním ohrožení. Buďte nám v tom nápomocni."

(Viz: "Růže dominikánská", ročník 56, září 1947, č.7, str.104-106)

Mrtvý je br.Patrik, mrtvý je otec Rosár Maria Petr, mrtví jsou většinou i otcové, jimž byly dopisy určeny. Také my připojujeme pro každého:

Requiescat in pace! - Odpočívej v pokoji!

A prosíme je o pomoc: padl nacismus, padl komunismus, ale přicházejí horší útoky Antikrista...

Ježíš Kristus řekl: Non praevalent! - Nepřevládnu! (Mt 16,18)

V této jistotě, na dně utrpení, bratr Patrik zakončil svou báseň "Žízním" (23.2.1941):

**"Po hoři zahoří den
smrtí se zapojím,
k vítězným bratřím svým,
zavýsknu: TO NENÍ SEN!"** *pokr.příště*

+++

Doba je stále složitější. Je velice snadné zaměnit genetickou informaci za genetickou dezinformaci ...

+++

Vydává: První sdružení přátel bl.Hyacinta M.Cormiera OP v Brně, IČ: 70824118, Tel.:737857272, Brno, Bank-spoj.:1910260033/0800 info@cormierop.cz, <http://www.cormierop.cz/>, <https://fastshare.cz/>, <https://gloria.tv/>